

LATVAS

No. 52. Metai XII

Grudžio-Dec. 24, 1932

Latvian
Library
No. 52

LAIVAS (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"LAIVAS"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VIEŠPATIES GIMIMO DIENOJE Pirmųjų Mišių

Evangeli ja.

LUK. 2, 1—14.

ANUO metu išėjo ciesaoriaus Augusto paliepinimas surašyti visą pasaulį. Tas pirmas surašymas buvo padarytas Syrijos valdovo Kirino. Ir visi ėjo įsirašydintų, kiekvienas į savo miesta. Ėjo taipgi ir Juozapas iš Galiliejos iš Nazareto miesto į Judėją į Dovydo miesta, kurs vadinosi Betliejus, nes jis buvo iš Dovydo namų ir giminės, kad įsirašytų draug su pažadėta sau moterimi Marija, kuri buvo neščia. Atsitiko gi, kad, jiedviem tenai esant, atėjo jai laikas gimdyti; ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė prakartėje, nes jiems nebuvo vietos užėjoje. Toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie būdėjo ir sergėjo per naktį savo bandą. Štai, Viešpaties Angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietė juos. Jie labai nusigando; bet Angelas jiems tarė: Nesibijokite! nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kurs bus vi-

Lekcija.

TIT. 2, 11—15.

BRANGIAUSIS: mūsų Išganytojo Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir mokina mus, kad, išsižadėję bedievytės ir pasaulinių geidulių, gyventumėm šiame pasaulyje blaivai, teisingai ir maldingai, laukdami palaimintosios vilties ir ateinant garbės didžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus, kurs pats save davė už mus, kad mus išpirktų iš visokios neteisybės ir apvalytų pats sau pristiną tautą, stropią geriems darbams. Taip kalbėk, ragink ir bark visu rimtumu.

sai tautai, kad šiandien jums gimė Dovydo mieste Išganytojas; jis yra Kristus Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje. Ir ūmai atsirado prie Angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kurie šlovino Dievą ir sakė: Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms!

Sveikiname visus "Laivo" skaitytojus ir Marijonų Kolegijos Remėjus su Kalėdų Šventėmis, linkėdami Jums Kūdikėlio Jėzaus palaiminimo ir Jo Nekalčiausios Motinos Marijos užtarymo bei globos Jūsų sielos ir kūno reikaluose.

"LAIVO" REDAKCIJA ir ADMINISTRACIJA.

Švč. Marija Pagimdo Jėzų Kristų

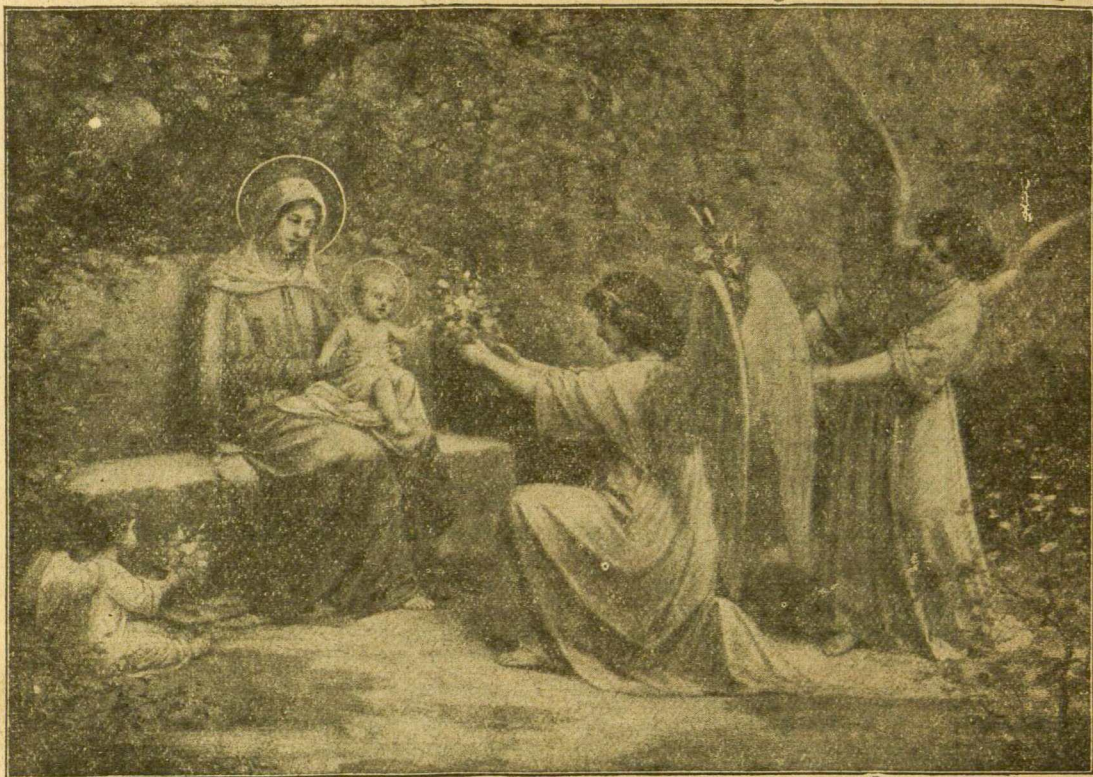
Persikelkime mintimi į tą svarbiausiąją valandą, kurioje Švenčiausioji Pana Marija, išnešiojusi savo yščioje devynius mėnesius tapusį žmogumi DIEVO Žodį, Išganytoją pasaulio, pagimdė Jį Betliejaus tvartelyje.

Kaip tai išmintingai ir stebūklingai Viešpats DIEVAS viską apsvarsto ir surėdo, praveddamas pasaulin visus savo sumanymus! Visas Šventasis Senojo Įstatymo Raštas turėjo priruošti žmoniją prie JĖZAUS KRISTAUS atėjimo. Kad žmonės neklaidžiotų šiuo žvilgsniu patamsiais ir galėtų tikrai pažinti savo žadėtąjį Mesiją, tai DIEVAS per savo išrinktuosius patriarkus ir pranašus smulkiai apreiškė būsiantį Mesiją, iš kur kils, kokioje vietoj gims, kokį gyvenimą gyvens, kokia mirtimi mirs. Reikėjo tad, kad viskas išsipildytų taip, kaip kad buvo pranašauta. Ir štai, DIEVAS palenkia žmonių valią taip, kaip ir reikėjo. Pilnas puikybės Romos cėsorius, anuomet beveik viso pasaulio valdovas, panorėjo surašyti visus savo pavaldinius, išsiblaškiusius po visą pasaulį.

“Anosę dienosė atsitiko, kad išėjo cėsoriaus Augusto paliepimas surašyti visą pasaulį. Tas pirmas surašymas buvo padarytas Syrijos valdovo Kirino. Ir visi ėjo įsirašydintų, kiekvienas į savo miestą. Tai ir Juozapas, kadangi jis buvo iš Dovidio namų ir giminės, ėjo iš Galiliejės, iš Nazareto miestelio, į Judėją į Dovidio miestą, kuris vadinosi Betliejus, kad įsirašydintų draug su pažadėta sau moterimi Marija, kuri buvo neščia.” Atsitiko gi, kad jiedviem tenai esant atėjo metas jai gimdyti; ir ji pagimdė pirmgimį savo sūnų, suvystė jį vystiklais ir paguldė jį prakartėje, nes jiems nebuvo vietos užeigoti.” (Lūk. II, 1—7) Štai, DIEVO surėdymas! Cėsoriui Augustui nė sapnuoti nesisapnavo, jog savo šiuo paliepimu kaip tik užrašo Mesijos gimimo metriką! Dabar jau nebegali būti jokios abejonės, jog Mesijas tikrai yra gimęs, kadangi istorijos raštai šitą patvirtina...

Paskendusis ištaigose, išdidus galiūnų ir didikų pasaulis nė kiek nesirūpina naujai užgimusiame dangaus ir žemės Karaliui paruošti tinkamos vietos! Nuošaliai stovįs apleistas staldelis buvo tai visa, ką pasaulis paaukojo savo Sutvėrėjui ir Atpirkėjui! Tačiau, Švenčiausios Marijos, tos stebūklingosios DIEVO Motinos meilė atstojo šiam Kūdikiui visa! Kas gali išpasakoti, kokiu meilingumu Švenčiausioji Motina paguldo savo gimusį Sūnų prakartėje ant šieno? Kas gali išmatuoti visą šitos skaisčiausios, prakilniausios, liepsnojančios meilės gilumą? Ji tik nė aš!

Iš pat pirmųjų JĖZAUS pasirodymo šiame pasaulyje pradžių, nedėkingas, savimeilingas pasaulis priruošia Jam karčiausią taurę, kurią Jis geria čia per trisdešimt trejus metus, kol pagaliau Jis ne-

Gloria in Excelsis gieda Angelai—Garbę Dievui duoda visi jie linksmai

išlieja paskutinį kraujo lašelį, kabėdamas ant kryžiaus! Tačiau, Jis randa gausų atlyginimą savo Motinos meilėje. Ir šita meilė nekados nemažėja, nesilpnėja; priešingai, ji auga juo labiau, juo didyn eina Išganytojo kančios, juo skaudyn eina Jojo sopuliai.

Šita motiniškoji meilė, visgi nebekečia Marijos pasididžiavimas; Ji nepamiršta, jog Ji yra nuolankioji tarnaitė, kuriai Visagalis padarė didžių dalykų. Ji gerai supranta, jog Ji nėra lygi savo Sūnui ir nėra verta būti DIEVO Motina. Josios pirmas veiksnys, JĖZUI gimus, buvo tai pulti po šito savo pirmgimio Sūnaus kojų ir giliausiu nuolankumu atiduoti Jam garbę, kaipo tarnaitė ir vergė savo Viešpačiam. Marija pagerbia savo Kū-

dikyje Tverėją visatos: Ji visa atsiūdo da Jam ir savo prakilniu atsidavimu ir pilna meilės pagarba Ji savo Atpirkėjui atlygina už žmonių abejingumą, atšalinimą ir išdidumą.

Tačiau, JĖZUS atėjo pasaulin tikslu atpirkti žmoniją iš vergavimo piktajai dvasiai. Švenčiausioji DIEVO Motina šitą gerai žino; taigi iš pat DIEVO Iškūnijimo pradžių Ji užima skirtą Jai tarpininkės tarp DIEVO ir žmonių vietą ir aukoja DIEVUI Tėvui tą patį JĖZU, kaipo atlyginimą už žmonių kaltes, ir pati pasiaukoja būti su savo Sūnumi atlyginimo auka!

Turiu neapsakomai puikų kažkokio tapytojo paveikslėlį, ant kurio atvaizduota tvartelyje prie prakartėlės — lopšio

Marija, Ji glaudžia prispaudusi prie krutinės kūdikėlių, žiūrėdama vaizduotėje į dujoje stovinčius angelus su JĖZAUS kančių įrankiais: kryžiumi, vynimis, bodu joje stovinčius angelus su JĖZAUS kančių įrankiais: kryžiumi, vynimis, botagais, erškėčių vainiku, rūkšty pamirkyta kempine. Ant Josios veidelio aiškiai galima matyti didžiausias skausmas, tačiau, kartu ir meilus atsidavimas Viešpaties valiai. Jame taip ir spindi DIEVO Motinos visa begalinė meilė ir berybis pasiaukojimas!

Šiuo būdu išliuosavimas žmonijos iš vergijos retėžių prasidėjo jau Įsikūnijusio Žodžio nuopelnais ir Marijos užuojauta.

KRISTAUS gimimo paslaptis, kuri Švč. Marijai tiekia tokio garbingo nušaukimo, kaip kad "KRISTAUS Motina," kiekvieno žmogaus sielą kviečia ir ragina žadinti savyje, sekant Marijos pavyzdžiu, gilaus tikėjimo, padėkos ir pasiaukojimo jausmus. Prie šitų jausmų turi prisidėti ir aiškus pažinimas einančios iš DIEVO Įsikūnijimo naudos visai žmonijai. Be šio mes privalome įtemptai auklėti savo širdyje tikrąją, giliausiąją meilę tam mūsų Geradėjui ir Atpirkėjui, kursai mus pamylėjo tiek giliai, kad patsai savęs atsižadėjo, priimdamas ant savęs mūsų prigimtį ir iš meilės mūsų gyveno ašarų ir kančių gyvenimą.

Kokią begalinę garbę kartu su giliausiu nuolankumu mes privalome tam, kursai nesiliaudamas buvęs DIEVAS, teikė tapti panašus į mus nusidėjėlius! Kokių karštumu mes privalome, Marijai tarpininkaujant, aukoti JĖZUI savo širdis, maldaudami priimti mūsų auką iš to viso ką mes turime dabar ir amžinybėje turėsime!

Piktoji dvasia gerai supranta, kiek naudos atneša žmonėms šitoksai pagarbinimas Betliejaus Kūdikėlio, šio dėlei ji ir stengiasi per savo šalininkus ir tarnus, per bedieviškąją spaudą, per vy-

lingus išvedžiojimus, per kūniškąjį troškinimą, ypač jaunuomenės atitraukti mus nuo Betliejaus lopšio ir išrauti iš mūsų tikėjimo ir meilės jausmus. Ji nesiliauna ir visomis savo išgalėmis stengiasi atitraukti mus nuo to, kursai mus apšviečia, kursai mus apdovanoja begalo didelėmis malonėmis ir nuo kurio pareina mūsų ir amžinoji laimė. Savo tikslui geriau pasiekti, piktoji dvasio stengiasi išniekinti mūsų akyse tą, per kurią mes lengviausiai galime prisitarti prie JĖZAUS, t. y. Švenčiausiąją Paną Mariją, mūsų ir KRISTAUS Motiną.

Ir piktoji dvasia savo tikslo pasiekia išniekinimais, klastingąją filosofiją neprileisdama prie išigilinimo į JĖZAUS gimimo ir Marijos tarpininkavimo paslaptį. Ieškome tiesos, siekiame giliausiųjų problemų (klausimų) išrišti, o užmirštame prisitarti prie gimusiojo Kūdikėlio, užtatai ir skurstame ir skursta be galo pasaulis, apkvailintas išdidumo ir puikybės. Deja! — A. B.

SU BALTOM PLOTKELĖM

Kai ateina Kūčios žemėn
Su skaisčiai baltom plotkelėm,
Nuodėmei mes sakom amen,
Širdį atnaujinam, keliam...

Plotkas padedam ant šieno,
O sieloj Mažytį supam
Nuoširdžiai karšta novena
Ne tik širdim, bet ir lūpom...

Vakarą tą Krištus mažas
Pas mumis sieloje gimsta.
Ne kaip tyruose mirażas.
Ne! Širdis tuojau nurimsta...

Reto džiaugsmo reta šventė
Atneša mums laimę retą.
Tuomet miela mums gyventi,
Nes gyvenam kam, suprantam..

Tnt. Sležauskas.

Ramybē, Bet Deja! Nevisiems

Kalēdos — kiekvienam katalikui bran-
 gus vardas. Šitas vardas primena mums,
 kad beveik prieš du tūkstančiu metu to-
 limoj Palestīnos šaly mažo Betlejaus mie-
 stelio ganyklose, tvarte, gimē žmonijos
 Išganytojas Jēzus Kristus. Jis, palikęs
 dangaus linksmybes, atējo ī šī žemē, žemē
 pilnā vargo ir skausmū, kaip vargšas kū-
 dikis. Nekalti gyvuliai, jautis ir asilas, bu-
 vo pirmieji, kurie Jam išreiškē pagarbā.
 Paskui, kai angelai pranešē, atējo Jo pa-
 garbinti ir prastučiai piemenys, kurie čia
 pat nakties tyloj saugojo gyvuliū bandas.
 Nebuvo jie smagumu iēskotojai, nē koki
 tinginiai, kurie tik žiūri, kaip išsisukti nuo
 darbo. Jie buvo tikri vargšai ir uoliai ē-
 jo piemenū pareigas. Nuolat jie buvo nuo-
 širdūs ir turējo gerā valiā. Todēl dieviš-
 kasis Kūdikis leido jiems pirmiesiems sa-
 ve pažinti ir pagarbinti. Lainingi jie bu-
 vo tada, kad jū širdys nebuvo suterštos
 neskaistybē, gobšumu ir neapykanta. Ne-
 žemiškasis Kūdikis tik saldžiai nusišyp-
 sojo, išvydēs prie savēs nekaltus pieme-
 nēlius, kurie lenkēsi Jam kaip bemokēda-
 mi ir džiaugēsi Jo žavinčia šypsena. Džiau-
 gēsī jie, kad nežinojo, kokios kančios lau-
 kia šio dangaus Kūdikio. Dabar Jis giliai
 slēpē tā liūdesī, kurī po 33 metū pareikš
 Alyvū daržē. Jis jau žinojo, kad sužvērē-
 jē ir ištvirķē žmonēs nenorēs suprasti
 nē priimti Jo "Linksmos Naujienos"
 (Evangelijos), nors Jis jū akivaizdoj da-
 rys stebūklus. Numatē Jis ir tai, kad jie,
 vedami pragariškos neapykantos, žiauriai
 Jī už tai nužudys. Bet juk Jis tam ir at-
 ējo ī šī žemē, kad nupuolēlius pakeltū iš
 purvyno, kuriame jie buvo įklimpē. Tik
 Jis vienas galējo tat padaryti ir niekas
 kitas; rojuj sulaužytā amžināją Dievo va-
 liā pats žmogus jau nepajēgē atitaisyti.

Ir šiandie mes tikintieji džiaugiamēs,

minēdami tā linksmāją naktī, kada ange-
 lai, pranešdami dieviškojo Kūdikio gimī-
 mā, pragydo: garbē Dievui aukštybēsē, o
 ant žemēs ramybē geros valios žmonēms.
 Deja! ne visiems jie ramybē skelbē, bet
 tik tiems, kurie turi gerā valiā. O, kaip
 skaūdu, kad ir dabar blogosios valios
 žmoniū tiek daug tiek daug? Jie niekad
 neatjaus tos ramybēs ir nesupras nekalto
 piemenēliū džiaugsmo, niekad neįskaitys
 begalinēs meilēs žmonijai dieviškojo Kū-
 dikio šypsenoj. Kokios niaurios turi būti
 jiems Kalēdos?! Gal niekam nē ī galvā
 neateina, kad Kalēdos be ramybēs ir
 džiaugsmo yra bolševikū valdomoj Rusi-
 joj, kur tiek daug nekalto kraujo išlieta,
 kur ir dabar daugelis tebekenčia stačiai
 nežmoniškas kančias. Šiā džiaugsmo die-
 nā tēn policija varo visūs ī darbā, o baž-
 nyčios daugumoje uždarytos ir išniekin-
 tos. Tai sugyvuļėjusių žmoniū nesupran-
 tamos neapykantos išreiškimas Tam, ku-
 ris iš meilēs paaukojo savo gyvybę už
 žmoniā.

Juo liūdniau, kad ir mūsū mažutēj ša-
 ly vis daugiau ir daugiau randasi iēš-
 kančių tik šios žemēs svaiginančių sma-
 gumū, o visus tuos, kurie su Betlejaus
 piemenēliais lenkēsi dieviškajam Kūdi-
 kiui, yra pasiryžē išnaikinti nuo žemēs
 paviršiaus, kad jiems niekas nebeprimin-
 tū žmonijos Išgelbētojo begalinēs meilēs
 ir amžīū pabaigoje būsiančio baisaus tei-
 mo. Jū sielos jau yra užnuodytos Rusi-
 jos komunistū nuodais. Jie traukia prie
 savēs abejojančius katalikus, pašiepdami
 ir šmeiždami kiekvienā kunigā. Jie mano,
 kad niekindami Kristaus atstovus, atit-
 rauks tikinčiuosius nuo Dievo. Šitā ne-
 gražū darbā jie dirba, platindami žmoniū
 tarpe bedieviškus laikraščius ir knygas.
 Vargo prispaustiems žmonēms jie ypač

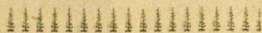
žada geresnį gyvenimą, bet drauge, žinoma, išplėšia iš jų širdžių dieviškojo Kūdikiu atneštąjį ramybę ir džiaugsmą, kitaip sakant šventąjį tikėjimą. Nelaimingi toki vargšai! Jie užmiršta tuą tarpu, kad geresnį gyvenimą ant šios žemės gali padaryti tik meilė, kurią Dievo Sūnus anų linksmąją Kalėdų naktį atnešė žmonijai, bet ne skerdynės, nekaltų žmonių pragariskas kankinimas ir biauresnis už gyvulių pasileidimas, kokį bolševikai įvedė Rusijoje.

Mums tikintiems, kuriems gimęs Jėzus leido pajusti tą dievišką ramybę, kurią Jis atnešė į pasaulį, belieka tik viena išėitis — atsiduoti Jam visa siela, pa-

našiai kaip tie, kurie, atmetę Dievą, patenka į visišką velnio valdžią. Nebijokime aukotis tam dievišakam Kūdikiui, nes Jis yra ir mūsų Sutvėrėjas ir Išgelbėtojas. Turėkime drąsos kantriai kentėti dėl Jo sunkius gyvenimo vargus, nes ir Jis paliko gražų dangų, kad daug iškentėtų dėl mūsų vargšų.

Aukokime Kūdikiui Jėzui visą savo gyvenimą su vargais ir skausmais, melskimės ypač į Švč. Jo Motiną Mariją taip pat ir už tuos, kurie jau nesupranta nekalto Kalėdų džiaugsmo ir juokiasi iš mūsų šv. tikėjimo; gyvenkime tik dėl Jėzaus, nes tik Jis galės nušluostyti kiekvieną mūsų ašarą.

J. K.

Meilė Šiame Pasaulyje

Prastose edžiose Betlėjuje gimė Meilė, kuri už mūsų nuodėmes kentėjo ir mirė. Bet visiškai nenumirė.

Ji gyvena, gyvena mūsų tarpe, taip arti mūsų altoriuje ir šaukia mus pas save. Kitokia meilė gyvena žmonių tarpe. Ši meilė yra silpna. Ji slepiasi vargšų pastogėse, kur joks pasaulio triukšmas nepasiekia ir gerųjų kaimiečių tarpe. Jos visai nerasi miesto gatvių triukšme.. Čia viešpatauja neapykanta ir rūstumas.

Kalėdos yra tos tikrosios Meilės Šventė. Ji yra šviesa ir džiaugsmas toms sieloms, kurios myli ir garbina gimusį Kūdikelį Jėzų. Toms sieloms džiaugsmo daug suteikia bažnyčiose paruoštas betlėjus, kuris primena kiekvienam mūsų gyvenimo laimę. Dievas atsiuntė mums išganymo šviesą, o iš edžių skamba šie kiekvienam gaiviną širdį Kūdikelio Jėzaus žodžiai: "Aš esu pasaulio šviesa, pas mane, vaikučiai, į amžiną linksmybę. Aš duosiu silpniems jėgas, paguosiu nuliūdu-

sius našlaičius, nurodysiu kelią į amžinybę."

Kūdikelis Jėzus nori, kad visi vaikučiai klausytų Jo balso ir Jį pamylėtų taip, kaip Jis yra visus pamylėjęs, Jam vaikučiai yra labai mieli. Jis būdamas dar ant žemės pasakęs: "Leiskite mažutėliams ateiti pas mane, nes jų yra dangaus karalystė."

Jis sušildys atšalusias širdis, priduos drąsos, išminties ir išmokys darbštumo.

Jėzui užgimus dangaus angelai giedojo Jam gerbės giesmę: "Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms! Šis garbės himnas skamba dabar bažnyčiose. Jūs garbindami mažąjį Jėzų, prašykite Jo meilės, ramybės ir santikos tarp Bažnyčios vaikų, gyvo tikėjimo, sveikatos sau ir savo tėveliams. Prašykite savo Prieteliaus ir bus jums suteikta, nes nekaltųjų maldos debesis pramuša.

* * *

Kūčios

Kūčių rytas. Sniegas krinta pomažėliu. Jusių vaikai po pusryčių pradėjo apie namus valytis ir gelbėti savo tėveliams. Štai apie devintą valandą jie pabaigė ir pasiprašė tėvelių leisti jiems eiti pasivaikščioti. Tėvai leidžia.

Išėjo jie ir susitiko daugiau vaikų; sustojo su jais pasišnekėti. Vienas jų sako: "O, kaip gerai, kad Kalėdos jau rytoj. Aš žinau, kad nuo Kalėdų Dėduko gausiu ką tik panorėsiu. Aš žinau, kad ir jūs ką nors gausite, nes ir jūsų Dėdukas neapleis."

Tuo kart ėjo apysenis žmogus ir jis girdėjo šito jauno vaiko kalbą. Jis patėmyjo Jusių vaikus. Jų veidai rodė, kad jų Kalėdos bus nelinksmos. Jis sustojo ir tarė: "Eikit šen, abudu, aš jums ką pasakysiu." — Aš girdėdamas to jaunikaičio kalbą, patėmijau liūdesį jūsų veiduose. tad pasakyk, kodėl jūs taip nuliūdote?"

Jonas Jusas, kurs buvo vyresnis už Juozą, tarė, "Kaip mes nebūsime nuliūde: mūsų tėvelis jau šeši mėnesiai miręs, mamytė nesveika, štai Kalėdos rytoj, mes neturime ko valgyti, o dar Juozukas nori gauti elektros traukinį ir kitų dalykų. Aš irgi ko nors norėčiau, bet nepaisau, te Juozukas tik gauna ką nori. Mamytė..."

— O ką tu nori ir ko mamytė norėtų? paklausė apysenis vyras, kurio vardas buvo Antanas Ambrozevičius.

— Mamytei reikia suknišos, palto, kepurės ir pirštinių, o man tik šiltos megstinės ir dviračio, daugiau nieko nenoriu."

— Gerai, pasikalbėsiu su Kalėdų Dėduku ir pažiūrėsiu, ar jis jums atneš ką, ar ne? Su Diev, Jonuk ir Juozuk!"

"Su Diev, atsakė abu, linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų Mesų!"

— Ačiū, ačiū jums," tarė Ambrozevičius.

Vaikai grįžę namo viską papasakojo savo gerajai motinėlei, kuri pastebėjo — tasai žmogus turbūt katalikas, gal jisai pasigailės mūsų."

Atėjo Kūčių vakaras. Visi išėjo bažnyčion klausyti vidurnaktės Mišių ir meldėsi už tą žmogų. Parėję namo, Jonas ir Juozas vaiku papročiu pakabino savo kojines. Kalėdų ryte Jonas pabudęs šuktelėjo Juozukui: — žiūrėkim, ar turime ką nors mes.

"Kodėl ne," tarė Juozukas iš lovos pašokęs. "Pažiūrėkim." Jonas paskui jį ir gi skubėjo. "Žiūrėk, žiūrėk, Kalėdų Dėdukas mus aplankė." Jis taip iš džiaugsmo sūriko, kad net motiną iš miego prikėlė.

Juozukas iš džiaugsmo negalėjo žodžio ištarti. Jonas gi, pamatęs daiktus šaukė: "Mamyte! žiūrėk, ką Kalėdų Dėdukas atnešė, Jis ir jus nepamiršo!"

Motina priėjo ir žiūri, kad ištikrųjų, taip yra. Motinos veidas nušvito; ji atminus vakarykščią dieną, tarė savo sūnams, — ar žinote kas mums šitucs daiktus atsiuntė? Tai ponas Ambrozevičius."

Vaikai atsiminė ką jis buvo sakęs ir Jonukas, greitai susigriebeš, tarė: "Mamyte, žinai ką, Eikime į bažnyčią padėkoti Dievui, kad Jis mums atsiuntė tą gerą žmogų, kuris mums tokias gražias dovanas davė. Eikime!"

Visi apsirengę ir dėkoti bažnyčion išėjo.

Iš bažnyčios grįžus visi vienas kitą su šventomis Kalėdomis sveikino ir pavalgę pusryčius. Ponas Ambrozevičius užprašė juos pas jį švęsti Kalėdas ir jie ten turėjo labai gardžius pietus.

Jonukas ir Juozukas linksmy Kalėdų ir laimingų Naujų Metų linkėjo, o motina visa širdimi dėkojo Dievui ir tam geram ponui už jo širdies gerumą.

— *Matas Jurkevičius, Šv. Marijos Kolegijos studentas.*

We wish you Merry Christmas,
Of happiness a load;
No sorrows through the New Year,
Just joy along the road!

Naktinė Adoracija Namuose

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

Šeima! Išgelbėk šeimą! Iš namų padaryk šventovę! Viskas yra palaiminta, kuo tik prisidedama, kad pašvęsti namų židinį, šeimą! Šeimos atnaujini-mas per Švenčiausios Jėzaus Širdies karaliavimą yra svarbiausias Intronizacijos tikslas namuose. Šiandien baisūs pavojai gręšia šeimos įstaigai. Tai visa ke-lia šūkį gelbėti šeimą, būtent, reikalinga neatidėliojama akcija; namų židinys turi būti globojamas ir apsaugotas. Namų šeimos įtekmė ir svarba pareina nuo gyvųjų, santykių, pritaikintų visajai socialiai siste-mai. Tai yra žmonių gyvenimo sistemos gyslė, socialinio organizmo širdis. Drašus ir doras prisirišimas prie šeimyniško-jo gyvenimo reiškia gyvąją draugovę. Laisvas bei nepadorus šeimyniškas gyvenimas gamina socialio organizmo sugedi-mą bei puvimą. Juoba! šiandien matome apverktiną šeimų padėtį: daugelį išgveru-sių šeimų ir skubiai tvirkstančią draugo-vę. Taigi, reikalinga susirūpinti, kaip šei-myninį gyvenimą iš naujo atstatyti Evan-gelijos dėsniais. Ir, jei kiekvienų namų

židinys taptų antroji Betanija dėl Kris-taus, tai šventumas pradėtų neužilgo ka-raliauti ten, kur pirma gyvavo nuodėmė. Namų židinys savo kilnumu ir šventumu taptų panašus Marijos, Mortos ir Lozoriaus namams.

Kaip visuose kritiškuose laikuose Dievas davė galingus, šventus ir įtekmingus vyrus, kurie pasižymėjo gabiais vadais žmonijos reikaluose, taip pat ir Tėvas Ma-theo, kurs uoliai ir nenuilstančiai darba-vosi praplėsti Švenčiausios Jėzaus Šir-dies Intronizaciją namuose, ateinančioms kartoms, jis bus žinomas ir gerbiamas, kaip mūsų laikų apaštalas. Ivairiuose kraštuose Intronizacija pašventė šeimas ir jų namus; dabar tęsia ir ateityj neliaus tęsti to pasišventimo darbų.

Gražiausių gėlių viena išdygusi Švč. Jėzaus Širdies Intronizacijos gėlyne yra *naktinė adoracija šeimų namuose*. Tuo pa-sireiškia Intronizacijos gyvumas. Tai yra praktika, kuri išduos gražių dvasinių, gau-sių pašventimo malonių šeimoms ir jų na-mams.

“Naktinė adoracija namuose!” pašauks pasauliniai su nepasitenkinimu ir išsikalbinės žodžiais: “Mes neturime laiko tokiam pamaldumui. Sekmadienio Sumos (pusę po dešimt) mums užtenka ir gana! Savo pareigas Dievui atliekame kas sekmadienį. Naktinė malda priklauso vienuolėms, ir tai dar ne visoms; tik toms vienuolėms, kurios save aukavo amžinai adoracijai.”

Tačiau plačiame pasaulyje yra sielų, meilingųjų sielų, kurios naktine adoracija pašvenčia savo namus. Jos suranda 1 valandą kartą į savaitę ar į mėn. Aš pažįstu vieną pamaldų asmenį (kurio vardo nėra reikalo minėti), kuriam pasisekė suburti apie dvidešimtį kitų asmenų ir iš jų kiekvienam buvo paskirta viena valanda naktinei adoracijai. Dviejatą kiekvieno mėnesio naktų kiekvienas tos grupės narys po vieną valandą turėdavo naktinę adoraciją. Tiesioginis to pamaldumo tikslas ir uždavinys yra garbinti Švenčiausiąją Jėzaus Širdį, jai su meile pasiaukoti ir daryti atgailojimą; tuo pelnoma daug Dievo dovanų ir gaunama Dievo palaima sau ir savo šeimai.

PRAKTIŠKI PATARIMAI.

Savaitinė ar mėnesinė naktinės adoracijos valanda gali būti atlikta namuose. Jei šeimoje yra daug narių (bent septynetas) ir, jei visi nariai yra maldingi, kad pačiliui imtų vieną valandą paskui kitą, pav. nuo devintos ar dešimos iki penktai rytmečio valandai, Šventoji Valanda gali tęstis saliono viduje su tam tikru iškilmingumu prieš Švč. Jėzaus Širdies statulą ar paveikslą, papuoštą gėlėmis ir uždegtomis žvakėmis, kaip Įstatymo laiku bažnyčioje. Tačiau, jei rastųsi tik vienas asmuo, paskirtą valandą galėtų adoraciją atlikti savo kambaryje.

Per paskirtą adoracijos valandą tam, kurs atlieka Šventąją Valandą, patariama klupoti, pasiimti atgailojimo dvasia,

nors ir per trumpą laiką pradedant adoraciją, arba ją baigiant. Dvasioje persikelk bažnyčion prieš Švenčiausiąjį Sakramentą. Ten yra Meilės Karalius, trokštąs nuoširdžios meilės ir garbės tų, kurie yra Jo tikrieji bičiuliai ir maldininkai. Gera rankose turėti kryžių ir jį glausti prie širdies, besimeldžiant ar dievotai mąstant apie atvertąją Jėzaus Širdį.

Be to, prisiminti Gesamane ir pasiimti Meilingiausiojo savo Mokytojo maldėjimais. Tuo laiku kiekvienas miega, net Jo prieteliai ir apaštalai — visi, apart Judo — apart Jo priešų, kurie nemiega, nes dega jų širdyse neapykanta, pagieža, kerštas. O tu, tu būdi, *nes tu Ji myli*. Užimk angelo vietą Getsemanėje. Su tavo Karalium tu gali verkti ir kenėti tiksliau, negu kad angelas.

Kartu su Sopulingąja Motina žygiuok į Kalvariją ir su Ja tu dalyvausi Jėzaus Kančiose, kurios tebesitęsia per dvidešimtį amžių. Dalinkis skausmais ir sopuliais tos Motinos, kurio širdį kančios kalavijas pervėrė.

Ir pagalios, atsimink, kad Pats Viešpats Jėzus Kristus prašė Šv. Margarietos Marijos padaryti tokią meilingumo garbinimo ir atgailojimo Šventąją Valandą. Lygiai, kaip toji Švč. Jėzaus Širdies apaštalė ir Jos karštoji mylėtinė, taip pat ir tu, praleisk nors vieną valandą su Karaliu Karalium, šluostydamas Jo ašaras ir Jį ramindaams bei guosdamas Jo begalinėse kančiose.

ŠVENTOSIOS VALANDOS REIKALINGUMAS.

Skaudus, apgailėtinas ir tiesiog apverktinas išgyveno apsileidimas pamaldumo nepaisančių krikščionių namuose ir jų nykstančiose šeimose. Bedievių antpuolių sėkmės pažanguoja: nes daug katalikų lanko nedorus teatrus, netinkamai rėdosi (ypač merginos ir moterys), per daug pasiduoda pasauliui ir nuodėmingai gyvena.

Tokiu savo elgėsiu apsileidėliai kelia maištą prieš Dievo įsakymus ir atvirai prieštarauja Šv. Tėvo kilniems parėdymams, kuriuos nesenai išleido ir dorovės žvilgsniu nurodė katalikams, kaip rėdytis ir, kaip krikščioniškai-gyventi.

Jėzaus Širdis iš naujo skęsta kraujuose sopuliais varstoma ir kankinama, net iki mirėčiai. Ir Jėzaus Širdis užgaunama mirtinai tų, kurie turėtų būti ištikimais Jo prieteliais, Jo mylėtojais ir apaštalais.

Kad Dievo malonė nuoširdžios mėlės pratyba sulauktų atmainos ir, kad būtų atsisteista teisingumui, reikia daryti atgailą ir užsipelnytų bausmių gauti dovanojimą. Socialis sugėdimas bei puvimas randasi ties prapulties žiotimis. Laisvamanybės ir nedorumo bei ištvirkimo pasekmės sukrėtė šeimyninio gyvenimo pamatus. Pats krikščioniškosios draugovės paviršius jau pradėjo rodyti nesuvaldomojo geidulingumo žūtibūtiną pragaištingumą. Krikščionės moterys (ne visos) nepritinkamai rėdosi, laiko nepadorius šokių ir linksminasi pagoniškais papročiais. Taip besielgėdamos, jos, tarsi, pašiepia ir tyčiojasi iš Šv. Bažnyčios nurodymų ir pamokinimų.

Jaunutės skaisčiuolės, kurios aukojasi Nekalčiausiai Marijai, turėtų būti, kaip lelijos Jos altoriui, bet kaip gali, kuomet jos papuola į šio pasaulio, tuštybių verpetus — ten jos praranda savo jaunatvės skaisstumą, nebetenka sąžiningumo, darbštumo, nuolankumo ir tampa kūnu ir sielą jau nebetokios, kaip buvo anų dienų skaisčios Marijos mergelės. Sopulingoji mūsų Motiną Marija verkia to darželio, kur lelijos ir neužmirėtuolės, buvusios Jos vaikais, guli, nuvytę, šio apgaulės pasaulio paniekintos ir pamirštos, nes šių dienų mokslių sistema jų tikėjimą ir dorovę sunaikino.

Tad melskimės, ir darykime atgailą, nes Dievo bausmė ypač skaudi tiems, ku-

rie žino, ką daro, o daro nuodėmingai ir nesitauso. Maldaukime, kad Švč. Jėzaus Širdis pasigailėtų mūsų ir atitolintų bausmę ir pasmerkimą.

Parce, Domine! — Pasigailėk mūsų Viešpatie!

Pamaldžios sielos, kurios atgailojimą dabar daro Švenčiausioji Jėzaus Širdis, tepažadina ir kitus taip pat daryti, ir Kristuje atsinaujinti, kad paskutinei mūsų gyvenimo valandai išmušus, Švenčiausioji Jėzaus Širdis prisiimtų mus, kad būtume Viešpaties Jėzaus prieglobstyje, šalia perverto Jo šono ir jautume Jo Širdies plakimą, kaip kad jautė prieteliai ir apaštalai, kurie savo gyvenime guodė tą Širdį, pamaldžiai būdėdami ir meldamiesi naktimis.

KATALIKŲ PASAULY

WASHINGTON, D. C. — Pereitą mėną J. Valstybių valdžia atėmė nuo Robert P. Shuler'o, metodistų ministerio, teisę užlaikyt radio stotį KGEF, Los Angeles, todėl, kad jis vartojo savo stotį plėsti melagystes apie Katalikų Bažnyčią ir neapykantą jai. Nesenai jis mėgino vėl atgauti teisę, bet ir šį kartą jam nebuvo duotas leidimas.

WASHINGTON, D. C. — Spalių 24 d. George Pol Domine, 18 metų prancūzas, katalikas, laimėjo pirmą vietą Tarpautiniame Gražbylystės konteste, kuris čia įvyko susirinkime garsiausių pasaulio diplomatų, ambasadorių, konsulų ir įžymių asmenų. Pėreitą mėną taipogi katalikas, Henry R. M. Van Hoff, iš Olandijos buvo laimėjęs pirmą vietą.

BUFFALO, N. Y. — Čia Šv. Sakramento kaplyčioje yra senovinis altorius, kurį pašventino 590 metais Šv. Grigalius Didysis. Altorius pargabentas iš Romos 1906 metais kai San Salvatore Bažnyčia buvo nugriauta.

Ką Esi Kaltas Tėvui ir Motinai

Daugiau reikia klausyti Dievo negu tėvų

Kad vaikai labiau privalo klausyti Dievo negu tėvų, duoda mums gražų pavyzdį šv. Hermenegildas, vizigotų karaliaus Lorigildo sūnus.

Hermenegildas, nors gimė ir buvo išauklėtas herezijoje, tačiau su šv. Dvasios malone ir iš žmonos kalbų suprato ir pradėjo praktikuoti Katalikų tikėjimą. Tėvas už tai supykęs ant sūnaus, liepė apkalti jį geležiniais ir įmesti kaleiman. Kalėjime su juo elgėsi beširdiškai. Hermenegildas pramatė netolimą mirtį, todėl pradėjo ruošti visu rimtumu, ilgą laiką praleisdavo maldoje ir dvasinėse pratybose. Vieną dieną atvyko pas jį tėvas ir piktai pradėjo jį kolyti vadindamas didžiausiu niekšu. Pagaliau klausia: “Ar manai pasilikti prie Rymo — Katalikų tikėjimo?” — “Taip tėve, atsakė Hermenegildas ir šimtą kartų norėčiau numirti už tą tikėjimą. Įsakyk, jei turi galią, sudraskyti mano kūną į gabalėlius, tada, kiek suteiksi man žaizdų, tiekia lūpų išpažinsiu Jėzų, mano Išganytoją.” Kai tėvas jam pagrąsino sosto nustojimu, jei neatsižadės Kristaus, šis atsakė: “Niekais laikau karaliaus vainiką, ne tik vainiko, bet ir gyvenimo nustoti, kad tik neatsitraukti nuo tiesos ir neprisileisti kas yra priešinga sąžinei ir Dievui.” Atėjus Velykoms tėvas nusiuntė kalėjimąn heretikų vyskupą su įsakymu, kad Hermenegildas iš jo rankų priimtų komuniją. Šventasis atsakė, kad bendravimas religiniuose dalykuose su atskalūnais yra katalikams uždrausta. Tada supykęs tėvas siunčia į kalėjimą budelius nužudyti sūnų. Hermenegildas sužinojęs apie tai atsiklaupė ir pradėjo šiais žodžiais melstis:

“Dieve mano ir Viešpatie! dėkoju Tau, kad per tėvą apdovanojęs mane mirtinguoju gyvenimu, gi dabar jo įsakymu apdovanoji mane amžinos linksmybės gyvenimu.” Po to meldėsi už tėvą, pamotę ir už visus priešus. Pagaliau pavedęs savo sielą Dievui, ištaręs Švenčiausios Panelės ir Angelo Sargo vardus palenkė galvą budelio kalavijui. Nukirstas balandžio 13 dieną, apie 586 metus, tą dieną ir Bažnyčia apvaikščioja jo šventę.

Nekartą pasitaiko, kad nepagalvoję tėvai išrenka vaikams pašaukimą. Pavyzdžiui, motinai atrodo, kad jos duktė bus labai laiminga, jei susižieduos su turtuoliu, nors ji jo nekenčia ir juo biaurisi. Atrodo tėvui, kad sūnus nustebins pasaulį jei pametęs pasaulį pasišvės Dievo tarnybai. Tėvai mano, kad gerai daro primedami kokį luomą, kuriam jie neturi jokio pašaukimo. Šios rūšies tėvų patarimai yra blogi. Kas gi panašiuose atsitikimuose daryti vaikui? Galima, ir net reikia būtinai pasipriešinti, bet tik mandagiai ir su priderančiu tėvams paklusnumu bei pagarba.

Panašiuose atsitikimuose, vaikai, privalote pabučiuoti tėvui bei motinai į ranką ir prašykite maloniai, nuolankiai ir ištvermingai, o tuo širdingu prašymu pakeisite tėvų nuomonę. Nors tėvas parodys pyktį, klausykite kantriai, nors keiksis — nesakykite nieko, nors baus — kentėkite. Ašaros ir prašymas yra vienintėlis gero vaiko būdas išprašyti nuo atsipalaidavimo paklusnumo šioje srityje.

Šv. Marijona Pranciška,

Panašiai elgėsi su tėvu. Nuo kudikystės pasižymėjo ypatingu pamaldumu. Jau šešiolikos metų mergaitėje buvo pastebėtos visos dorybės. Pradėjo jai pirštis turtingas jaunikaitis. Tėvas jam pasakė, kad

ji yra nusistačiusi savo nekaltybę paaukoti Viešpačiui Jėzui ir stoti į trečią šv. Pranciškaus Asyžiečio ordeną. Tėvas įvairiais būdais stengės atitraukti ją nuo jos nusistatymo. Pagaliau net kelias dienas kalino ją atskirame kambary, marino baidu, o kartą supykęs taip ją sumušė, kad motina vos gyvą išlupo ją iš tėvo rankų. Šventoji viską kentėjo labai kantriai ir tuo būdu išprašė iš tėvo leidimą tapti treninke.

Taip vaikai panašiuose atsitikimuose privalo elgtis. Jei, pavyzdžiui, tėvas ar motina neleidžia dažniau vaikščioti bažnyčion, išpažinties, ilgiau melstis, tai tokiuose atsitikimuose daug geriau padarysi, jei dėlei namų rabybės klausysi tėvų. "*Gerėsnis paklusnumas, negu aukos ir paklausyti daugiau verta negu atnašanti.* (Kar. 15, 22). Geriau dėl namų ramybės melstis širdies gilumoje, negu eiti bažnyčion.

Šv. Katarinai Sienietei tėvai uždraudė dažnai lankyti bažnyčią ir daryti mąstymus. Ji pradėjo melstis ir mąstyti savo kambarėlyje. Pagaliau atėmė jai kambarėlį, paskyrė prie ūkio ir liepė dirbti pačius sunkiausius darbus. Kai kartą šventoji skundėsi Jėzui, kad negali vaikščioti bažnyčion, kad neteko ramaus kampelio, kur atlikdavo visus dvasiškus pratimus, tada kažkoks vidujinis balsas liepė pasidaryti kampelį savo širdyje. Ir nuo šiol Viešpats Dievas suteikė jai malonę, kad dvasiškas pratybas, kurioms labiausiai reikalinga atyda, galėjo atlikinėti prie darbo. Nuolatos kalbėdama su Dievu kaskart tampriau su Juo jungėsi ir uoliai atlikinėdavo visus ūkiškus darbus.

Brangūs vaikai! būkite paklusnūs tėvams. Klausykite, kai jie ką liepia, kai ragina sparčiau dirbti, kai draudžia nuo blogo, kai veda prie gero. Klausykite maži būdami, klausykite paaugę, pagaliau kai pasensite, klausykite visuomet, klausykite greitai ir su noru, prisimindami, kad tai

įsakė pats Dievas.

Klausykite netik jiems gyvenant, ar esant mirties patale, bet ir *po jų mirties*.

Dažnai pasitaiko, kad vaikai tolei tėvų klauso iki juos mato, gi kai numiršta, niekais laiko tėvų valią ir jų įsakymus.

Šeimyna, kokių šiandien daug yra pasauly.

Vienas senelis mirdamas paliko penkiems vaikams žemę, prieš mirsiant aiškiai pasakė verkiantiems vaikams savo valią. Iš susigriaudinimo ir bendrai iš išvaizdos bei balso galima buvo matyti, kad palieka gerus vaikus. Pasakė jiems kaip turi jį palaidoti, kam turi tekti ūkis, po kiek išmokėti kitiems šeimos nariams, pas ką turi rasti ramų kampelį jo žmona ir jų motina, kaip jie turi pasidalinti inventorium, įrankiais ir t. t. Ir saldžiai numirė manydamas, kad valia bus pilnai išpildyta. Bet žiūrėkime kas per atmaina!... Dar tėvo lavonas namie, o jau prasidėjo barniai. — "Kas ima valdyti ūkį, tepalaidoja tėvą," šaukia visi... Nė vienas nenori eiti pas kunigą, nieks nenori pirkti kartso... nė vienas nenori daryti išlaidų. Palaidojus namuose prasidėjo karas. Kiekvienas norėjo žemės, bet nė vienas nenorėjo išmokėti. Turėjo pasidalinti žemę į penkias dalis.

Šiandien dažnai matome, kaip yra išniekinama mirštančių tėvų valia. Pasidalinimas tėvų palikimu nebūna sulig tėvų noro. Gi tuojau po tėvų mirties prasideda barniai, neapykantos... ir prasideda ant žemės tikras pragaras!...

A. † A.

KUN. ULRIKAS BTLLEROSE

Švč. Marijos parap. klebonas, Putnam, Conn., Kol. garbės rėmėjas, mirė 30 d. lapkr. 1932 m. Dvejos šv. Mišios buvo atlaikytos Švč. Marijos bernaičių kolegijoje. Visų rėmėjų prašoma sukalbėti už jo sielą dalį rožančiaus. Teilsisi ramybėje!

JO EKSCLENCIJA VYSKUPAS PETRAS BŪČYS.

J. E. Vyskupas Petras Būčys, Marijonų Kongregacijos Generolas iš Romos atvyko Amerikon gruodžio 6 d. 3 valandą popietų. New York'o priplaukoje Jo Eksceleciją pasitiko nuo Marijonų Kongregacijos, Brolis Vincas Šiaulys ir Brolis Boleslovas Ivananskas.

J. E. Vyskupas turėjo gerą kelionę; su juo kartu keliavo kun. Rutenis, kuris apsisitėjo pas kun. Paukštę, Chester, Pa. Iš New Yorko J. E. Vyskupas tuojau išvažiavo į Washingtoną, o iš tenai gruodžio 12 dieną nuvažiavo į Švč. Marijos Kolegiją, Thopmson, Conn.

Mūsų Darbai

SPAUDA IR GYVENIMAS.

Knygos, laikraščiai, bendrai — spauda suvaidino didelę rolę Lietuvos atgimimo ir jos nepriklausomybės atgavimo gyvenime. Tai jaučiame gerai. To nereikia mums įrodinėti. Bet dažnai pasitaiko, jog su ta tiesa apsirantame, jog imame nepaisyti ar mūsų katalikiškoji spauda dabar gerai gyvuoja, ar ji laukia mūsų paramos. Tikrai, spaudą remdami, mes remiame patys save, nes naudojames tos spaudos gerais vaisiais apsišviečiame, apaštalaujame, kultūrėjame. Bet kad mūsų katalikiškoji spauda galėtų įgyvendinti tą šventą savo uždavinį, privalome padėti mūsų spaudai plėtotis, gerėti ir įsigalėti visuomenėje.

Marijonų Kolegijos Rėmėjų progamoje įrašyta, jog visi privalome stengtis platinti katalikišką mūsų spaudą, t. y. laikraščius ir knygas. Geras laikraštis, tai prietelis namuose. Jis suteikia daug naudingų patarimų susipainiojusiame gyvenime. Gera knyga — tai mūsų namų pagražinimas ir ilgiems metams paguoda. Kas turi pas save gerą knygynėlį ir gerus laikraščius, tas žmogus neklaidžioja patamsėse.

Dėkui Dievui, turime turiningą, žmonėms prieinamą savaitraštį "Laivą," dienraštį "Draugą." Tiedu laikraščiai daugiausiai palaikomi ir leidžiami kunigų Marijonų rūpesčiu. Lietuvoje Marijonai leidžia gražiausią ir kaimo žmonėms prieinamą savaitraštį "Šaltinį," kurio redaktorium dabar yra Mar. Kol. Rėmėjų reikalų vedėjas ir buvęs "Draugo" administratorius kun. K. A. Matulaitis, marijonas. Tuos tris laikraščius privalėtume stengtis pirmiausiai išplatinti, kadangi iš jų gaunamieji centai vėl atiduodami tai pačiai visuomenei: Marijonai turi daug

klierikų, kuriuos leidžia į kunigų mokslus, ruošia į misijas; reiškia, ruošia naujus vadus lietuvių visuomenei.

Be to, šiais metais išėjo iš spaudos gana daug žymesnių knygų, k. a. J. E. vyskupo P. Būčio knygos: "Šventoji Dvasia," "Liurdas," kun. K. A. Matulaičio knyga: "Dorybės" ir žymesnių žmonių atsiminimai apie visiems brangųjį šventai mirusį arkivyskupą Jurgį Matulevičių. Ši knyga turi 400 puslapių. Lietuvoje kainuoja vieną dolerį, Amerikoje du dorerių. Ją bus galima gauti "Laivo" redakcijoje.

Nieku būdu negalime apseiti šių dienų painiame gyvenime be spaudos pagelbos. Spauda ir gyvenimas taip arti vienas kito susiję, jog vieną jų atskyrus nuo kito visa sujra.

Platinkime gerąją spaudą, knygas, laikraščius ir apaštalaukime savo kaimynų tarpe.

PRIE 6-JO SEIMO PROTOKOLO.

Seimą sveikino Labdarių Sąjungos 8 kuopa iš Brighton Parko su \$5.00 ir Kolegijos Rėmėjų 1 skyrius iš Melrose Parko su \$10.00 auka,

K. Rėmėjų Reikalų Vedėjas.

Kolegijos Rėmėjai:

Malinskas, Cambridge, Mass.	3.00
Ig. Staradomskis, Chicago, Ill.	3.00
A. Tiškienė, New Haven, Conn.	3.00
Ona Čepaitis, Scranton, Pa.	3.00
N. N. Rochester, N. Y.	
O. Peleckienė, Mt. Carmel, Pa.	
O. Peleckienė paminklui T. K.	
J. ir P. Smilingiai, Auror	
M. Yablonskis, Norwood,	
M. Kilmonitė, Mattapan,	

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame ge.
už aukas, Kol. Rem.

LIETUVOS ŽINIOS

Bašo V. Butkienė.

Nors pusmetis praėjo, bet vis neužmirštu Chicago, Ill., Westeidės; turbūt, kaip dažnai apie ją mąstau, taip dažnai ji man ir sapnuojasi. Man visos žinėlės iš ten brangios. Kaip Jūs gyvuoiate, kaip laikosi mano numylėta Altorių Puošimo Draugija su visomis draugėmis ir draugais?

Dabar pranešu Jūms apie savo gyvenimą. Apsistojau Telšių mieste, tankiai lankau bažnyčią, kurioje matau J. E. Vyskupą pamaldas laikant. Mat iš eilės net per tris šventes buvo Jo celebra dėlei Kristaus Karaliaus, Visųšventės ir Uždūšinių pamaldų, kuriose visuomet gražiai gieda kunigų seminarijos klierikai.

Nesenai turėjome Telšiuose naujo gelžkelio, Telšiai—Ppungė—Kretinga atidarymą, kursai sutraukė dideles žmonių minias, kas kabar Lietuvoje labai retai atsitinka. Iš Kauno atvyko J. E. Prezidentas su ministerais. Patsai Telšių Vyskupas šventino naują kelią ir kalbėjo: “Telaimina Viešpats Dievas visus keliaujančius šiuomi nauju keliu ir teapsaugo nuo visokių nelaimių. Taip pat, kad visi laimingai naitume į laimingą amžinastį...”

Aukštieji svečiai po pašventinimo lankėsi pas Vyskupą ir po pietų nauju gelžkeliu važiavo į Kretingą.

Buvau Šiluvoje. Ši mūsų šventovė be galo man patiko. Švč. Panelės Marijos stebūklingas paveikslas, bažnyčia ir nauji koplyčia mane sužavėjo. Gražus buvo atlingos kitų parapijų praeiminios suėjo į atlaidus, bet gyventojai dėjavo, kad kaip pirmiaus būdavo se žmonių; sako: dvasierbiai į juos! Oras ruet fietingas išpurvino vi išbristi. ilgi raudens va- los naktys mane slėgia ir b...

atsimenu Chicagos gyvenimą, nejauchomis apsiverkiu. Mane išpėjo, kad tiek metų išgyvenus Amerikoje, nebevažiuočia Lietuvon, kur jau anot priežodžio, “nauji medžiai, nauji lapai.” Jau nebėra atgyventos jaunystės malonumų! Man buvo žadėta iš nuosimčių daug pelno, betdabar matau, kad kas daug žada, tai sumos nebe gražina, nes toki ekonomai dažniausiai visą savo turtą už degtinę atiduoda. Pavyzdžiui dabartiniais sunkiais visiems laikais, Lietuvos valdžiai nupiginus degtinę, Telšių monopolį tuojaus vyrų eilės apstoję, net per monopolio rinką nebegalima buvo pėreiti ir už tūkstinčius litų visą degtinę išpirko. Tai tau litų Lietuvoje stoka! O nueik į bažnyčios iškilmes, tai tik penktą, dešimtą vyrų pamatysi, vis tik moterų dauguma. Atšalo Lietuvos vyrai nuo bažnyčios, itikėjo į dektinės ir bekonų galybę, tai užtai ir iš krizio neišbrenda.

Aplankiau Telšių Vyskupijos spaustuve, vaikučių darželį su mokykla, visur čia gražiai darbuojasi vienuolės seselės ir dirba tik už pavalgymą. Ir Jūms siunčiu pažiūrėti darželio vaikučių popierinių iškarpėlių. Jeigu išauks Lietuvoje naujoji blaivi, darbšti ir šv. tikėjime stipri jaunoji karta, tai tik tada galima bus susilaukti geresnio gyvenimo ir teisingos tvarkos, o dabar gaila man, kad važiavau apsigyventi Lietuvon. Jei gyva būsiu, tikiuosiu su Jūmis ateinančiame pavasaryje Chicago Pasaulinėje Parodoje pasinatyti. Priimkite gelžkelio šventinimo iškilnių fotografijas ir iš Šiluvos Švč. Marijos stebūklingojo paveikslo atvaizdą.

SALAKAS. — Apleistą vietinę cerkvę rengiama paversti pradine mokykla.

SUBAČIUS. — Per Viešintos upę tiesiamas didelis betoninis tiltas.

VIDUKLĖ. — Į vandens malūno ratą pateko jaunas vaikinai ir žuvo.